

PREMONICIONS

Emili Bayo

Estrella Polar

Emili Bayo

Premonicions

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

© 2013, Emili Bayo
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

© Disseny de la coberta: Tamara Sánchez

Primera edició: octubre del 2013

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Ormobook
Impressió: Limpergraf
Dipòsit Legal: B. 21403-2013
ISBN: 978-84-9057-221-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

EL DIA DEL SEU SETZÈ ANIVERSARI, el Jan llegeix a la seva habitació i intenta no pensar en la Marta. És el 29 de desembre i està de vacances, però la feina se li ha acumulat en aquest primer curs del batxillerat. Vol acabar de llegir *El somni d'una nit d'estiu*, sobre el qual ha de redactar un treball per a l'assignatura d'anglès, però la ment té cames pròpies que han decidit caminar en altres direccions. De sobte, la campana de la porta l'espavila. Es troba sol a casa, perquè la mare encara no ha tornat de la feina i l'Amàlia només ve a ajudar-los als matins. Encara no ha acabat d'obrir la porta que un home alt, prim i amb bigotis l'interroga:

—El senyor Jan Florejachs?

El noi dubta un segon, poc convençut que d'aquell individu estrofolari vestit d'enterramorts es pugui derivar alguna conseqüència positiva.

—Jo mateix.

Ara és l'home qui el repassa lentament amb la mirada, qüestionant-se de manera manifesta si aquell metre setantacinc de jove atlètic, de cabells negres i en punxa, d'ulls ambarins i tristos i un pírcing a l'ala esquerra del nas, pot ser veritablement l'objecte de la seva visita.

—Senyor Florejachs, el motiu de la meva presència en

aquesta casa té un caràcter legal. Espero que no tingui inconvenient a ensenyar-me algun document que acrediti que vostè és...

—No en tinc cap, d'inconvenient. Però de moment tampoc no tinc cap raó per fer-ho. No troba que primer hauria de dir-me qui és i què vol?

—Molt bé —respon l'home amb un posat mig ofès—. Represento la notaria Vallformosa i li he de fer lliurament d'aquest paquet que porto a les mans. La veritat és que esperava trobar-me una persona no tan... una mica més... gran.

—No li semblo prou alt?

—Vull dir, senyor Florejachs, que m'esperava algú de més edat, perquè això que li porto fa dotze anys que roda per les nostres oficines i ha sobreviscut a un incendi i una mudança. Comprendrà que tinguem moltes ganes de desfer-nos-en. Les instruccions de la persona que el va dipositar en les nostres oficines eren molt precises: lliurar-lo exactament avui a les cinc de la tarda en aquesta adreça. Veurà que hem complert rigorosament.

Quan el noi li ensenya el carnet d'identitat, el visitant li lliura cerimoniosament una capseta poc més gran que un paquet de cigarrets i que efectivament porta enganxada al damunt una etiqueta amb el seu nom complet, l'adreça de la casa i la data i l'hora del lliurament.

—Si em signa l'albarà, el paquet serà definitivament seu i nosaltres ens deslliurem definitivament de tota responsabilitat.

Quan l'home se'n va amb el seu albarà signat, el noi es mira intrigat l'objecte que té a les mans. Un regal que fa dotze anys va ser dipositat en una notaria per ser-li lliurat

el dia del seu setzè natalici? El Jan pensa que es tracta d'una estranya manera de celebrar l'aniversari.

Després de sospesar l'objecte i d'imaginar alguna hipòtesi sobre el contingut, finalment decideix trencar el precinte de paper. A la vista queda una capsa d'un cartró vulgar, d'un color marró plastificat. La intuïció li diu que es troba davant d'un moment important; per això es pren uns segons per allargar la incertesa i fa una inspiració profunda abans d'aixecar la tapa. Quan finalment ho fa, apareixen tres pedres més o menys verdoses amb traces negres i acomodades sobre un coixí d'un vellut vermell deslluït. Al costat, doblegada en quatre plecs, una quartilla tacada de sutge.

El noi desplega el full, on pot llegir una frase escrita amb una cal·ligrafia un pèl amanerada, quasi barroca: «Si la genètica és justa, sabràs què fer amb aquestes pedres». No hi ha cap signatura, ni cap nom, ni cap adreça, ni cap altra indicació.

El Jan se sent realment desconcertat. No sap què són aquestes pedres ni què fer-ne, i encara menys com interpretar el text que acaba de llegir.

La primera temptació és pensar que es tracta d'una broma dels amics. Però ho troba poc probable. Tot just fa quatre mesos que s'ha mudat de Barcelona a la petita població d'Alcoletge i ha començat a estudiar en un institut de la ciutat propera, Lleida. Encara no pot dir que hagi fet veritables amics.

Potser l'única persona de qui es pot esperar una broma que implica tanta confiança és la Marta, la veïna i companya d'institut que l'ha acollit des d'un primer moment, la persona amb qui més estretament s'ha unit. Però els

dotze anys que, segons l'home de la notaria, fa que aquest paquet volta pels seus calaixos li semblen un detall morbós que depassa amb escreix els límits d'una broma, perquè dotze són precisament els anys que han passat des de la mort del seu pare. L'al·lusió que la nota fa a la genètica sembla apuntar el pare difunt com a remitent d'aquesta carta que li arriba amb més d'una dècada de retard. Però és absurd que ara algú es despengui d'aquest passat remot amb un regal que per al Jan no significa absolutament res, tan sols unes pedres.

El noi agafa una de les pedres i la mira a contrallum. Una vaga lluentor vol escapar de l'interior, però el tel de sutge que la cobreix amb prou feines deixa traspasar la llum. En grata la superfície amb l'ungla del dit índex, però la franja de color alliberada no li transmet cap sensació positiva. Es pregunta si aquells pedrots poden tenir algun valor, però es veu incapaç d'emetre'n un judici. Només hi veu tres pedres brutes de la mida d'un ou de perdiu. Pensa en qui podria ajudar-lo a determinar si aquests minerals tenen algun valor o alguna utilitat, però no se li acut cap resposta.

De nou a la seva habitació, ja no es pot concentrar en la lectura del llibre. Estès damunt del llit, torna a agafar la capsa i en contempla el contingut mentre reordena els pocs records que conserva del pare. Amb prou feines la imatge vaga d'un home sense rostre que jugava amb ell a pilota alguna tarda assolellada de primavera. Quasi tota la informació que n'ha acumulat són comentaris robats de la memòria de la Júlia, la seva mare, que rarament ha parlat obertament del seu difunt marit. Ell sap que el pare va morir dotze anys enrere, quan el Jan en tenia només

quatre i que havia estat un gran aficionat a la muntanya, tot i que aquesta, a canvi, li havia arrabassat la vida. L'Albert Florejachs havia mort ofegat mentre baixava un barranc en una de les seves excursions freqüents al Pirineu lleidatà. Del seu caràcter amb prou feines en guarda cap record. Sap, perquè li ho va explicar el seu iaio, que durant els últims anys no s'havia trobat gaire bé, per causa d'una llarga malaltia nerviosa que li havia complicat l'existència i l'havia posat en mans de metges, els quals l'havien afartat de tractaments i medecines, amb no gaire èxit a la vista dels resultats. En sap ben poca cosa més.

A les set en punt el Jan ha quedat amb la Marta Abiols. Una mica més alta que ell, rossa i amb una llarga cua que li recorre l'esquena, la noia exhibeix una simpatia que deixa per on passa com una aroma de gessamí. Té uns ulls foscos i petits que li donen una mirada profunda i un pèl inquietant, que intimida una mica els seus companys. Dos clots se li marquen a les galtes quan somriu. De família de pagesos i bona estudiant, té l'aspiració de ser advocada i lluitar des d'alguna ONG per defensar els necessitats. O bé consagrar-se a la seva veritable passió, el piano, i guanyar-se la vida fent concerts arreu del món.

Ni que sigui durant una estona, el Jan vol celebrar l'aniversari amb ella i, si la conjuntura del cel li és favorable i el valor no l'abandona, potser fins i tot expressar-li els seus sentiments.

—Què et sembla si ens escapem fins a Lleida aquesta tarda? No havies de comprar encara algun regal de Nadal?

La proposta del Jan recull un somriure entusiasmat de la noia. Deu minuts després pugen a un autobús i seuen en silenci fins que arriben al centre de la capital. Sota un fred

siberià, passegen per les parades del carrer Major i s'entretenen a mirar penjolls i figures de ceràmica. La il·luminació dels carrers i la música de nades que escampen els altaveus els alegren la tarda. Ella compra dues enormes boles irisades per a l'arbre de Nadal i ell s'emporta unes arracades de plata per a la mare. Dubta de comprar-ne unes altres per a la Marta, però li sembla una temeritat que encara no es pot permetre. Cansats ja de caminar i del fred, decideixen aturar-se a prendre alguna cosa calenta en una cafeteria de la plaça Paeria. Davant d'una xocolata i un te, mentre recuperen la temperatura i la sang els torna a circular per la punta del nas, el Jan explica a la noia l'estrany esdeveniment de la tarda. Li parla de l'home vestit de negre que l'ha visitat a Can Petrell, del paquet embolicat amb el seu nom a l'etiqueta, de la nota enigmàtica i de les pedres. Com el Jan es temia, la Marta no en sap res, de tot allò. O com a mínim ho simula molt bé.

—Potser tot plegat només és un error —li comenta.

—Un error? Impossible. El paquet porta escrit clarament el meu nom i la meva adreça. El problema és que no sé què signifiquen les tres pedres. La nota no aclareix res. A més, fa dotze anys jo no vivia a Can Petrell. De fet, fa només quatre mesos que ens hi hem instal·lat. Com podia algú encarregar que m'hi portessin la capsa? Per què havien de fer-ho precisament avui i a una hora determinada?

—Bé, això hauria de ser un misteri per a qualsevol, però no per a tu, que somies coses estranyes que acaben sent veritat.

El Jan dubta un segon. Li molesta el deix d'ironia que ha percebut en les paraules de la seva amiga. Ella millor que ningú hauria d'entendre la naturalesa d'aquests somnis

tan sorprenents i que darrerament han esdevingut habituals, perquè ha pogut comprovar que molt sovint acaben fent-se realitat. En alguna ocasió, el Jan ha comentat a la Marta algun dels seus somnis i després han comprovat que el vaticini es complia. Va passar el dia que el Jan va comentar a la noia, mentre viatjaven amb autobús a l'institut, que el professor de literatura no es presentaria a l'examen perquè havia patit un accident. La Marta li va preguntar com ho sabia i ell senzillament li va respondre que ho havia somiat. Quan va arribar l'hora de l'examen, van descobrir que efectivament el professor no hi havia aparegut i el mateix director de l'institut es va presentar a l'aula per comunicar als alumnes que el professor de literatura estava ingressat a l'hospital, greument ferit per culpa d'un accident de cotxe.

Al principi la casualitat servia per justificar situacions com aquesta. Però la repetició ha començat a qüestionar la possibilitat que només es tracti de pur atzar. La Marta encara es mostra escèptica, tot i que no deixa d'admirar-se de les habilitats endevinatòries del seu amic. En canvi, el Jan no dubta que allò que està experimentant ultrapassa el territori de la casualitat, per bé que és incapaç de donar-hi una explicació lògica. Aquest tema el confon i l'espanta una mica, per això acostuma a evitar-lo i fins i tot a amagar-lo a la majoria dels seus amics. Només la Marta ha estat sovint la seva confident, de manera que no pot eludir la resposta:

—No, no sé res de les pedres. Ja saps que no sempre tinc aquests somnis estranys. En canvi, és cert que avui n'he tingut un d'especial, d'aquells que et deixen una sensació de neguit, d'aquells que semblen tan reals que ni quan t'has despertat pots estar segur que siguin mentida.

—No és la primera vegada que en tens un. Ja hauries de saber més o menys què signifiquen. Per això et vaig regalar aquell llibre de Freud sobre la interpretació dels somnis.

Aquest és l'únic regal que la Marta li ha fet, per això ell el guarda com si fos un tresor. Però en realitat la lectura no li havia servit de gaire, perquè en aquella mena de somnis no calia interpretar absolutament res, senzillament representaven una situació que acabava reproduint-se fil per randa.

—Aquest era diferent dels altres —assegura el Jan—. Per començar em sembla recordar que ha tingut dues parts molt diferents. La primera era força agradable. Jo estava en una barca enmig d'un llac o un riu i pescava uns peixos grossos, que quasi saltaven de l'aigua per pujar a la barca...

—A tu t'agrada pescar?

—Molt. M'hi vaig aficionar l'hivern passat, a Barcelona. Amb quatre amics agafàvem el tren i ens escapàvem fins a Gavà buscant una platja sense gaire gent... Però aquesta és una altra història, deixa'm acabar amb el meu somni. Et deia que estava pescant en una barca i al meu costat hi havia el Robert...

—El Robert? No podies buscar-te algú més a prop? Ja saps que està estudiant el batxillerat a Anglaterra... I segons les últimes notícies que en tinc, no té cap intenció de tornar a casa fins a l'estiu. I per a això encara falten sis mesos. Sembla difícil que aquest sigui un d'aquests somnis que s'acompleixen. Com a mínim de manera iminent...

El Robert i la Marta són els dos únics veritables amics que el Jan va fer durant les vacances d'estiu dos anys enre-

re. Es van conèixer en unes classes de repàs i ràpidament la relació havia transcendit l'aula fins a l'habitual bany a les piscines, les excursions amb bicicleta, la caça del millor cirerer de la comarca o l'habitació de jocs de casa del Robert, els pares del qual disposaven de molts diners i poc temps per dedicar-li. El Jan havia passat un dels millors estius de la seva existència gràcies a aquells dos amics, però va haver de tornar a la seva vida de Barcelona i l'amistat havia quedat reduïda a uns bons propòsits i uns quants missatges de correu electrònic cada cop més distanciats.

Quan el Jan, tres anys després, va tornar a Alcoletge, aquesta vegada per quedar-s'hi, la Marta havia florit com una rosa i el Jan amb prou feines podia veure en aquella noia bonica la nena que ell recordava. La Marta de seguida va acollir-lo com a un amic de tota la vida. Va presentar-li tots aquells companys que ell no coneixia, va introduir-lo en l'ambient de l'institut, fins i tot compartien el seient de l'autobús que els portava a estudi cada dia. Amb tot, el Jan havia deixat de mirar-la com a una amiga, perquè se sentia intimidat per la seva bellesa feridora, per aquella olor de gessamí, pel seu somriure indeleble, per la veu dolça...

En canvi, quan el Jan va arribar a viure a Alcoletge, el Robert feia només uns dies que s'havia traslladat a una escola caríssima de Manchester per estudiar-hi el batxillerat. Per tant, no l'havia tornat a veure des de feia més de dos anys; per això es feia tan estrany que hagués aparegut d'improvís en el seu somni per compartir amb ell un matí de pesca relaxat.

—Feia molt fred. Teníem el nas gelat i bevíem alguna cosa calenta d'un termos perquè no se'ns congelessin les

idees. Mentre pescàvem, anàvem xerrant en una veu molt fluixa, com de secrets. Em sembla que parlàvem de tu.

—Que parlàveu de mi? —somriu la noia amb una espurna de picardia a la veu—. I es pot saber què en dèieu?

—No ho recordo. Suposo que alguna confidència. Potser et criticàvem...

La noia fa una ganyota còmica d'enuig, però riu. El Jan aprofita aquesta mostra de bon humor per acostar la mà dreta a la de la noia, però li sembla notar que ella fa l'acte reflex d'enretirar una mica la seva. La veu del noi tremola un segon abans de continuar l'explicació del somni:

—La segona part, en canvi, era molt diferent de la sessió de pesca i molt menys agradable. Afortunadament, em sembla que ni tan sols n'era jo el protagonista. Era com si em despertés d'improvís i no pogués respirar. De sobte m'adonava que estava sota l'aigua. També hi feia un fred espantós. Tot i que veia la claror de la superfície, no podia fer la força necessària per ascendir. Com en aquells somnis que vols escapar d'un perill i no et pots moure. Tot passava molt lentament. Era una sensació horrorosa, perquè d'alguna manera jo sabia que m'estava morint.

—I com saps que tu no eres el protagonista del somni?
—l'interroga la Marta.

El Jan s'atura un moment per agafar aire. Té el rostre molt seriós, quasi trist. Abaixa el cap i respon:

—Perquè així és com va morir el meu pare.